

"মৰমৰসন্তানসকল – এইপুৰুষোত্তমযুগেইহৈছেগীতাএপিচ'ড (উপখ্যান), ইয়াতেতোমালোকেপুৰুষাৰ্থকৰিউত্তমপুৰুষঅৰ্থাৎদেৱতাহ'বলাগে"

প্ৰশ্ন: কোনটোকথাৰপ্ৰতিসদায়ধ্যানথাকিলেনাওপাৰহৈযাব?

উত্তৰ: সদায় ধ্যান থাকিব লাগে যে আমি ঈশ্বৰীয় সংগত থাকিব লাগে তেতিয়াও নাও পাৰ হৈ যাব। যদি সংগদোষত আহা, সংশয় আহে তেতিয়া নাওবিষয় সাগৰত ডুবি যাব। পিতাই যি বুজায় তাৰ প্ৰতি সন্তানসকলৰ অলপো সংশয় আহিব নালাগে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ সমান পবিত্ৰ আৰু জ্ঞানী কৰি তুলিবলৈ আহিছে। পিতাৰ সংগতে থাকিব লাগে।

ওঁমশান্তি। ভগৱানুৱাচ-সন্তানসকলে জানে যে পিতাই সেই ৰাজযোগ শিকাই আছে যাৰ বিষয়ে 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও বুজাইছিল। সন্তানসকলে জানে, জগতৰ লোকসকলেতো গম নাপায় সেইবাবে সুধিব লাগে - গীতাৰ ভগৱান কেতিয়া আহিছিল? ভগৱানে যি কয় যে মই ৰাজযোগ শিকাই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলা, সেই গীতা উপাখ্যান কেতিয়া হৈছিল? এইটো সুধিব লাগে। এই কথা কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া প্ৰেক্ষিকেল (বাস্তৱত) শুনি আছে। গীতা উপাখ্যান হ'বও লাগে কলি যুগৰ অন্ত আৰু সত্য যুগৰ আদিৰ মাজৰ সময়খিনি। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে তেনেহ'লে নিশ্চয় সংগম যুগতে আহিব। পুৰুষোত্তম সংগমযুগ নিশ্চয় আছে। যদিও পুৰুষোত্তম বছৰ বুলি কয় কিন্তু বেচেৰাহঁতে গম নাপায়। তোমালোক মিঠা মিঠা সন্তানসকলে জানা, উত্তম পুৰুষ কৰি তুলিবলৈ অৰ্থাৎ মনুষ্যক উত্তম দেৱতা কৰি তুলিবলৈ পিতা আহি পঢ়ায়। মনুষ্যৰ ভিতৰত উত্তম পুৰুষ হৈছে এই দেৱতাসকল (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ)। মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিলে এই সংগম যুগত। দেৱতাসকল নিশ্চয় সত্যযুগতে থাকে। বাকী সকলোবোৰ আছে কলিযুগত। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমিহে হৈছো সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। এয়া দৃঢ় ভাৱে স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। নহ'লে নিজৰ কূল কোনেও কেতিয়াও নাপাহৰে। কিন্তু ইয়াত মায়াই পহৰাই দিয়ে। আমি হৈছো ব্ৰাহ্মণ কূলৰ তাৰ পিছত দেৱতা কূলৰ হ'ম। যদি এইটো মনত থাকে তেন্তে বহুত সুখী হৈ থাকিব। তোমালোকে ৰাজযোগৰ বিষয়ে পঢ়া। বুজি পোৱা এতিয়া পুনৰ ভগৱানে গীতাৰ জ্ঞান শুনাইছে আৰু ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগো শিকাই আছে। আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছোঁ। পিতাই কৈছে - কাম হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওপৰত জয়ী হ'লে, তোমালোক জগতজিৎ হ'বা। পবিত্ৰতাৰ কথাত কিমান তৰ্ক-বিতৰ্ক হয়। মনুষ্যৰ কাৰণে বিকাৰ যেন একপ্ৰকাৰৰ খাজনাহে। লৌকিক পিতাৰ পৰা এই উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হৈছে। বালক হোৱাৰ লগে লগে প্ৰথমতে পিতাৰ এই উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়, বিবাহে নষ্ট কৰায়। আৰু বেহদৰ পিতাই কয় - কাম হৈছে মহাশত্ৰু, তেন্তে নিশ্চয় কামক জয় কৰিলে জগতজিৎ হ'ব। পিতা নিশ্চয় সংগমতে আহে। মহাভাৰী-মহাভাৰতৰ যুদ্ধও আছে। আমিও ইয়াত নিশ্চয় আছোঁ। এনেকুৱাও নহয়, সকলোৱে তৎক্ষণাত কাম বিকাৰৰ ওপৰত জয়ী হৈ যায়। সকলো কথাতে সময় লাগে। মুখ্য কথা সন্তানসকলে এইটোৱে লিখে যে বাবা, মই বিষয় বৈতৰণী নদীত পৰি গ'লো তেন্তে নিশ্চয় কিবা অধ্যাদেশ আছে। পিতাৰ আদেশ হৈছে- কামক জয়ী কৰিলে তোমালোক জগতজিৎ হৈ যাব। এনেকুৱা নহয় যে জগতজিৎ হৈ আকৌ বিকাৰলৈ যাব। জগতজিৎ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়, এওঁলোকক কোৱা হয় সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। দেৱতাসকলক সকলোৱে নিৰ্বিকাৰী বুলি কয়, যাক তোমালোকে ৰামৰাজ্য বুলি কোৱা। সেইয়া হৈছে নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। এইয়া হৈছে বিকাৰী সৃষ্টি, অপবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰম। পিতাই বুজাইছে - তোমালোক পবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰমত আছিল। এতিয়া 84 জন্ম লৈ-লৈ অপবিত্ৰ হৈ পৰিছা। 84 জন্মৰেই কাহিনী। নতুন সৃষ্টি নিশ্চয় এনেকুৱা নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগিব। ভগৱানে, যি পবিত্ৰতাৰ সাগৰ হয়, তেওঁৰেই স্থাপনা কৰে তাৰ পিছত ৰাৱণ ৰাজ্যও নিশ্চয় আহিব। নামেই হৈছে ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণ ৰাজ্য মানে হৈছেই আসুৰি ৰাজ্য। এতিয়া তোমালোকে আসুৰি ৰাজ্যত বহি আছে। এইয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে দৈৱী ৰাজ্যৰ প্ৰতীক।

তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰভাত ফেৰী আদি উলিওৱা। প্ৰভাত বুলি দোকমোকালিৰ সময়খিনিক কোৱা হয়, সেই সময়ত মনুষ্য নিদ্ৰাৰত হৈ থাকে সেইবাবে দেৰিকৈ ওলায়। প্ৰদৰ্শনীও তেতিয়াহে ভাল হয় য'ত সেৱাকেন্দ্ৰ থাকিব। য'ত আহি বুজিব যে কাম হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওপৰত জয়ী হ'লে জগতজিৎ হ'ম। ট্ৰান্সলাইটৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ লগত নিশ্চয় থাকিব লাগে। এওঁলোকক কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে। এক হৈছে এইখন চিত্ৰ আৰু আনখন চিৰিৰ (উত্থান-পতনৰ) চিত্ৰ। ট্ৰাকত যেনেকৈ দেৱীসকলক উলিওৱা হয় তেনেকৈ তোমালোকে দুই-তিনিখন ট্ৰাক সজাই তাত মুখ্য চিত্ৰ উলিয়ালে ভাল হ'ব। দিনে-প্ৰতিদিনে চিত্ৰৰ বৃদ্ধিও হৈ থাকিব। তোমালোকৰ জ্ঞান বৃদ্ধি হৈ থাকিব। সন্তানসকল সংখ্যাও বৃদ্ধি হৈ থাকিব।

তাৰ ভিতৰত দুখীয়া চহকী সকলো আহি যায়। শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰ ভৰি গৈ থাকে। যিয়ে ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ কৰে তেওঁলোকে তাত (নতুন সৃষ্টিত) তাৰ বহু গুণ ঘূৰাই পায়। সেইবাবে পিতাই কয় – মিঠা মিঠা সন্তানসকল, তোমালোক হৈছা পদমাপদম পতি হওঁতা সেয়াও 21 জন্মৰ কাৰণে। পিতাই নিজে কয় – তোমালোক জগতৰ মালিক হৈ যাবা 21 জন্মৰ বাবে। মই নিজে পোনপটীয়াকৈ আহিছোঁ। তোমালোকৰ বাবে হাতত স্বৰ্গ লৈ আনিছোঁ। যেনেকৈ সন্তান যেতিয়া জন্ম হয় তেতিয়া পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ তেওঁৰ হাততে থাকে। পিতাই ক'ব- এই ঘৰ-দুৱাৰ আদি সকলো তোমাৰ। বেহদৰ পিতায়ো কয় – তোমালোক মোৰ হৈ যোৱা গতিকে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী তোমালোকৰ বাবে – 21 প্ৰজন্মৰ কাৰণে কিয়নো তোমালোকে কালৰ ওপৰত জয় প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা সেইবাবে পিতাক মহাকাল বুলি কোৱা হয়। মহাকাল কোনো মাৰোতা নহয়। তেওঁৰতো মহিমা কৰা হয়, এনেকৈ ভাবে যে ভগৱানে যমদূত পঠিয়াই মাতি আনিলে। এনেকুৱা কোনো কথা নাই। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। পিতাই কয় – মই কালৰো কাল হওঁ। পাহাৰীয়া মানুহে মহাকালকো বহুত মানে। মহাকালৰ মন্দিৰো আছে। এনেকুৱা পতাকা লগাই দিয়ে। সেয়েহে পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। এইয়াও বুজি পায় যে সঠিক কথা। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে জন্ম-জন্মান্তৰৰ বিকৰ্ম ভস্ম হৈ যায়। গতিকে তাৰ প্ৰচাৰ কৰিব লাগে। কুস্ত মেলা আদি বহুত পাতে। স্নান কৰাৰো বহুত মহত্ব আছে বুলি কয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এই জ্ঞান অমৃত 5 হাজাৰ বছৰ পিছত পাইছা। বাস্তৱত ইয়াৰ নাম অমৃত নহয়। এয়া হৈছে পঢ়াৰ কথা। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ নাম। অমৃত নাম শুনি চিত্ৰবোৰত পানী দেখুৱাই দিছে। পিতাই কয় – মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। পঢ়াৰ দ্বাৰা উচ্চ পদ পোৱা যায়। সেইয়াও মই পঢ়াওঁ। ভগৱানৰ কোনো এনেকুৱা সজ্জিত ৰূপতো নাই। ইয়াততো পিতাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি পঢ়ায়। পঢ়ুৱাই আত্মাসকলক নিজৰ সমান কৰি তোলে। নিজে জানো লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয় যে নিজৰ সমান কৰি তুলিব। তোমালোক আত্মাসকলে পঢ়া আৰু তেওঁ তোমালোকক নিজৰ সমান জ্ঞানী কৰি তোলে। এনেকুৱা নহয়, ভগৱান-ভগৱতী কৰি তোলে। তেওঁলোকে কৃষ্ণক দেখুৱাইছে। তেওঁ কেনেকৈ পঢ়াব? সত্যযুগত জানো পতিত থাকে। কৃষ্ণতো থাকেই সত্যযুগত। তাৰ পিছত কেতিয়াও তোমালোকে কৃষ্ণক নেদেখা। ড্ৰামাত প্ৰত্যেকৰে পূৰ্ণজন্মৰ চিত্ৰ একবাৰে পৃথক। প্ৰাকৃতিক ড্ৰামা হয়। পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত... পিতায়ো কয় তোমালোকে হুবহু এই অৱয়বৰে এই পোছাকেৰে কল্পই-কল্পই তোমালোকেই পঢ়িবা। হুবহু পুনৰাবৃত্তি নহয় জানো। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আকৌ অন্য এটা লয়, যিটো কল্পৰ আগতে লৈছিল। ড্ৰামাত কোনো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। সেয়া হৈছে হদৰ (সীমিত) কথা, এয়াই হৈছে বেহদৰ কথা। যিবোৰ বেহদৰ পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। ইয়াত কোনো সংশয় হ'ব নোৱাৰে। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হৈ আকৌ কিবা নহয় কিবা সংশয়ত আহি যায়। সংগৰ প্ৰভাৱ পৰি যায়। ঈশ্বৰীয় সংগত চলি থাকিলে পাৰ হৈ যাবা। সংগ এৰিলে বিষয় সাগৰত ডুবি যাবা। এফালে হৈছে ক্ষীৰসাগৰ, আন ফালে হৈছে বিষয় সাগৰ। জ্ঞান অমৃত বুলিও কয়। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁৰ মহিমাও আছে। যি তেওঁৰ মহিমা সেয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণক দিব নোৱাৰি। কৃষ্ণ কোনো জ্ঞানৰ সাগৰ নহয়। পিতা হৈছে পবিত্ৰতাৰ সাগৰ। যদিও দেৱতাসকল সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে পবিত্ৰ হৈ থাকে কিন্তু সদাকালৰ বাবেতো নাথাকে। তথাপিও আধাকল্পৰ পিছত অৱনতি হৈ যায়। পিতাই কয় – মই আহি সকলোৰে সংগতি কৰোঁ। সংগতি দাতা মই এজনেই হওঁ। তোমালোকে সংগতিত যোৱা পিছত এই কথাবোৰেই নাথাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সন্মুখত বহি আছা। তোমালোকেও শিৱবাবাৰ পৰা পঢ়ি শিক্ষক হৈছা। তেওঁ হৈছে প্ৰিঞ্চিপাল (মুখ্য অধ্যাপক)। তোমালোক আহাও তেওঁৰ ওচৰলৈ। এনেকৈ কোৱা যে আমি শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। হেৰ', তেওঁতো হৈছে নিৰাকাৰ। হয়, তেওঁ আহে, এওঁৰ শৰীৰত, সেইবাবে কয় বাপদাদাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এওঁ বাবা হৈছে তেওঁৰ ৰথ, য'ত তেওঁ আৰোহী হয়। তেওঁক ৰথ, ঘোড়া, অশ্ব বুলিও কয়। ইয়াৰ ওপৰতো এটা কথা (কাহিনী) আছে – দক্ষ প্ৰজাপিতাই যন্তু ৰচিলে। কাহিনী লিখি দিছে। কিন্তু এনেকুৱাতো নহয়।

শিৱ ভগৱানুবাচ – মই তেতিয়া আহোঁ যেতিয়া ভাৰতত অতি ধৰ্ম গ্লানি হয়। গীতাবাদীসকলে যদিও কয় – "যদা যদাহি ধৰ্মস্ব" কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোকৰ এইয়া বহুত সৰু বৃক্ষ, ইয়াত ধুমুহাও লাগে। নতুন বৃক্ষ নহয় জানো, আকৌ এয়া আধাৰো হয়। ইমান বিভিন্ন ধৰ্মৰ মাজত এক আদি সনাতন দেৱী- দেৱতা ধৰ্মৰ কলম লগায়। কিমান পৰিশ্ৰম হয়। আনৰ (অন্য ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকৰ) ইমান পৰিশ্ৰম নহয়। তেওঁলোক ওপৰৰ পৰা আহি থাকে। ইয়াততো যি সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে আহিবলগীয়া আছে, সেইসকল আত্মাই বহি পঢ়ে। যি পতিত হয়, তেওঁলোকক পাৱন দেৱতা কৰি তুলিবৰ বাবে পিতাই বহি পঢ়ায়। গীতা এৰোঁ বহুত পঢ়িছিল। যেনেকৈ এতিয়া আত্মাসকলক স্মৰণ কৰি দৃষ্টি দিয়া হয় যাতে পাপ খণ্ডন হৈ যায়। ভক্তি মাৰ্গত আকৌ গীতাৰ আগত পানী ৰাখি থৈ পঢ়িবলৈ ধৰে। এনেকৈ ভাবে যে পিতৃসকলৰ উদ্ধাৰ হ'ব সেইবাবে পিতৃসকলক স্মৰণ কৰে। ভক্তিত গীতাক বহুত মান দিছিল। হেৰ', বাবা জানো কম ভক্ত আছিল! ৰামায়ণ আদি সকলো পঢ়িছিল। বহুত আনন্দিত হৈছিল। সেই সকলোবোৰ অতীত হৈ গ'ল।

এতিয়া পিতাই কয় -হৈ যোৱা কথাৰ চিন্তা নকৰিব। বুদ্ধিৰ পৰা সকলো উলিয়াই দিয়া। বাবাই স্থাপনা, বিনাশ আৰু ৰাজধানীৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰালে তেতিয়া তেওঁ দূত হৈ গ'ল। এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব – এইটো জনা নাছিল। বাবাই বুজালে – এই সকলোবোৰ হ'ব। দেৱী লাগিব জানো। মই গৈ অমুক ৰজা হ'ম। নাজানো, বাবাই কি কি বুজাই আছিল। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বাবাৰ প্ৰৱেশ কেনেকৈ হ'ল। এই কথাবোৰ মনুষ্যই নাজানে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ নামটো লয় কিন্তু এই তিনি জনৰ ভিতৰত ভগৱান কাৰ মাজত প্ৰৱেশ কৰে, অৰ্থ বুজি নাপায়। তেওঁলোকে বিষ্ণুৰ নাম লয়। এতিয়া তেওঁতো হৈছে দেৱতা। তেওঁ কেনেকৈ পঢ়াব। বাবাই নিজে কয় - মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ সেইবাবে দেখুৱাইছে – ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। এজন পালন কৰোঁতা, আনজন বিনাশ কৰাওঁতা। এইয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। ভগৱানুবাচ – মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকোঁ। সেই ভগৱান কেতিয়া আহিল যে ৰাজযোগ শিকালে আৰু ৰজাৰ পদ দিলে, এয়া এতিয়া তোমালোকে বুজিছা। ৪৪ জন্মৰ ৰহস্যও বুজোৱা হৈছে। পূজা –পূজাৰীৰ কথাও বুজাইছে। বিশ্বত শান্তিৰ ৰাজ্য এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আছিল নহয় জানো, যিটো গোটেই জগতে বিচাৰে। যেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া সেই সময়ত সকলো শান্তিধামত আছিল। এতিয়া আমি শ্ৰীমত অনুসৰি এই কাৰ্য কৰি আছোঁ। অনেক বাৰ কৰিছো আৰু কৰি থাকিম। এয়াও জানা যে কৌটিৰ মাজত কোনোবাহে ওলাব। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ লোকসকলক স্পৰ্শ কৰিব। ভাৰতৰে কথা। যি এই কূলৰ হ'ব তেওঁলোক ওলাই আহি আছে আৰু ওলাই থাকিব। যেনেকৈ তোমালোক ওলাইছা, তেনেকৈ আৰু প্ৰজাও হৈ থাকিব। যিয়ে ভালকৈ পঢ়ে তেওঁ ভাল পদ পায়। মুখ্য হৈছে জ্ঞান-যোগ। যোগৰ বাবেও জ্ঞান লাগে। তাৰ পিছত পাৱাৰ হাউচৰ (শক্তিৰ উৎস) লগত যোগযুক্ত হ'ব লাগে। যোগৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু স্বাস্থ্যবান-সম্পত্তিবান হ'বগৈ। সন্মানসহকাৰে উত্তীৰ্ণও হ'বা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(১) যি কথা হৈ গ'ল, তাৰ চিন্তন কৰিব নালাগে। এতিয়ালৈকে যি পঢ়িলা সেই সকলো পাহৰি যাব লাগে, এজন পিতাৰ পৰা শুনিব লাগে আৰু নিজৰ ব্ৰাহ্মণ কূলক সদায় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে।

(২) সম্পূৰ্ণ নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হৈ থাকিব লাগে। কোনো কথাতে সংশয় আনিব নালাগে। ঈশ্বৰীয় সংগ আৰু পঢ়া কেতিয়াও এৰিব নালাগে।

বৰদান: বৰদাতাৰদ্বাৰাসৰ্বশ্ৰেষ্ঠসম্পত্তিৰবৰদানপ্ৰাপ্তকৰোঁতাসম্পত্তিবানভৱ
কাৰোবাৰ ওচৰত যদি কেৱল স্থূল সম্পত্তি আছে তেতিয়াও সদায় সন্তুষ্ট হৈ থাকিব নোৱাৰে। স্থূল সম্পত্তিৰ লগত যদি সৰ্ব গুণৰ সম্পত্তি, সৰ্বশক্তিৰ সম্পত্তি আৰু জ্ঞানৰ শ্ৰেষ্ঠ সম্পত্তি নাই তেতিয়া সন্তুষ্টতা সদায় থাকিব নোৱাৰে। তোমালোক সকলোৰে ওচৰত এই সকলো সম্পত্তি আছে। জগতৰ লোকসকলে কেৱল স্থূল সম্পত্তি থকা সকলকহে সম্পত্তিবান বুলি ভাবে কিন্তু বৰদাতা পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক “সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সম্পত্তিবান ভৱ”ৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰিছা।

স্লোগান: প্ৰকৃতসাধনাৰদ্বাৰা“হায়-হায়”ক“বাহ-বাহ”লৈপৰিবৰ্তনকৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!